

geboren en in Christus geheiligd, totdat bij het opwassen uit hun wandel of leer het tegendeel blijkt". Die verklaring zegt dus niet: Zoo leert God Woord, maar: Zoo leert of belijdt onze belijdenis. Wel volgt dan verder de bewering, dat onze belijdenis dat leert of belijdt op grond van Gods toezegging, „krachten de belofte Gods", bij welk zinsdeel deze woorden dan ook genomen moeten worden, maar dat brengt hierin geen verandering, dat die verklaring formeel en naar haar wezen slechts is eene bewering omtrent den zin onzer belijdenisgeschriften. In het vervolg wordt dan ook niet ter bevestiging dezer bewering naar Schriftplaatsen verwezen, maar naar woorden uit Confessie, Heidelb. Catech., Doopsformulier. Het gaat er in die verklaring dus over, wat onze belijdenisgeschriften belijden. Niet, of die in het betreffende punt in overeenstemming zijn met Gods openbaring of Woord. Daarvan wordt stilzwijgend uitgegaan. Maar bij die verklaring is het de vraag, wat onze belijdenis inzake de veronderstelde wedergeboorte bij den doop bevat. Men kan er daarbij over strijden, of die verklaring onze belijdenis te dezer zake wel juist weergeeft, en of de uit genoemde geschriften gedane aanhalingen wel waarlijk de bewering der Synode omtrent den inhoud onzer belijdenis op dit punt bevestigen. Ik betwist dat, en meen, dat al die citaten geenerlei steun aan die bewering geven, en over die zaak niet handelen, zoodat die bewering aan het begin daar slechts staat als eene loutere bewering, zonder eenig wezenlijk bewijs. Maar dit op het oogenblik doorlatende, kunnen we niet naar waarheid ontkennen, dat de verklaring van 1905 inzake dit punt, betreft de vraag, wat onze belijdenis over die veronderstelde wedergeboorte en haar verband met den doop zegt; dus gaat over die belijdenis en hare uitspraken of formuleeringen. Die verklaring is dus eene bewering over, of uitlegging van, die belijdenis, niet eene weergave van Gods Woord. Zij gaat niet over de leer of openbaring van Gods Woord, maar over het zeggen onzer belijdenis.

Nu is de Heilige Schrift Gods Woord, Gods openbaring, en daarom onfeilbaar. Maar eene belijdenis is menselijke weergave van die Goddelijke openbaring, behoort dat althans te zijn, is daarom feilbaar. Daarom mag eene belijdenis nooit op ééne lijn gesteld worden met de Heilige Schrift, want wij mogen, naar onze Belijdenis, art. 7, „geener menschen schriften, hoe heilig zij geweest zijn, gelijkstellen met de Goddelijke Schrifturen". Doch met dat begindele der verklaring van 1905 aangaande de veronderstelde wedergeboorte te maken tot leeruitspraak, geloofsbelijdenis, heeft 1942 onze belijdenis gelijk gesteld met Gods Woord.

Afgezien van de vraag, of de verklaring van 1905 onze belijdenis wel juist weergeeft op het betreffende punt, en of zij hare bewering in dezen wel metterdaad uit onze belijdenisgeschriften bewijst, zoo geeft zij eene verklaring slechts van menselijke geschriften, van wat belijdenisgeschriften haars inziens aangaande de bedoelde zaak bevatten. Die geschriften zijn menschengeschriften, welke in de juistheid hunner voorstelling getoetst moeten worden en examinabel, d.i. toetsbaar, blijven aan de Heilige Schrift. De Synode van 1905 heeft hare verklaring dan ook geene leeruitspraak genoemd, noch het karakter van eene leeruitspraak of belijdenisformuleering er aan durven toekennen. Want naar de considerans dier verklaring kan en mag geene Synode omtrent de toen in geschil zijnde punten eene definitieve uitspraak ten principale doen. Blijkbaar oordeelde zij, dat God daarover geen genoegzaam licht in de openbaring Zijner Schrift had doen opgaan. Wel dorst die Synode eene verklaring geven omtrent den inhoud onzer belijdenis over het onderhavige punt, al heeft zij zich in die weergave dan ook vergist. Maar zij gaf die verklaring blijkbaar niet als leer der Heilige Schrift, als openbaring Gods.

Maar zie, daar neemt de Synode van 1942 een deeltje dier verklaring over de leer onzer belijdenis, om zelfs dat als leeruitspraak te bestempelen, als weergave van Gods Woord, als belijdenisformuleering, aan de instemming waarmee, en de leering er mee overeenkomstig, het mogen komen in, en blijven bedienen van, het ambt afhankelijk wordt gesteld, en consequent het gelooven aan, als voorwaarde

gelden moet om zalig te kunnen worden. Want in de kerk is eene leeruitspraak eene geloofsuitspraak, of behoort zij dat althans te wezen, eene uitspraak van hetgeen men gelooft dat God geopenbaard heeft in Zijn Woord, dus eene in menselijke formuleering gevatte weergave van die openbaring. Door nu die vermeende weergave van wat onze belijdenis over het in geschil zijnde punt zegt, door de Synode van 1905, te bestempelen en te willen laten gelden als leeruitspraak, als belijdenisformule, heeft de Synode van 1942 onze belijdenis gelijk gesteld met Gods Woord, tegen het uitdrukkelijk vermaan van art. 7 onzer Confessie in.

Daaruit ook blijkt duidelijk, dat 1942 van 1905 iets geheel anders gemaakt heeft, dan die verklaring van 1905 heeft willen zijn, en is.

Wordt vervolgd.

SLEUTELMAGT.

Gij hebt Uw Kerk de sleutelmacht gegeven, opdat wie in Uw schoon gebouw, verraad pleegt aan Uw Woord van trouw vanuit Uw heilige woning wordt verdreven.

Uw Woord is waarheid, door Uw Geest en wij, wij spreken leugentaal. [geheiligd, Ons zeggen: Abba, Vader! is banaal als Gij ons als Uw kindren niet beveeligt.

Maar Gij hebt door Uw mateloze liefde een schoon verbond met ons gesmeed, dat nimmer van een wanklen weet, hoe zwaar ons hart Uw heilig recht ook [griefde.

Wij mogen in Uw Huis als vrijen wonen, omdat Uw Zoon ons heeft bevrijd van schuld, die tot in eeuwigheid ons met de straf des doods zou moeten lonen.

En als een groot geschenk gaaft Gij Uw sleutels tot Uw aardse Huis, [kind'ren opdat wij smaders van het Kruis de toegang tot Uw tafel zouden hind'ren.

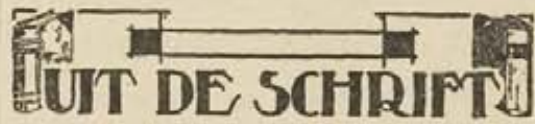
Geef Gij ons trouw, o heilige, grote Vader, dat wij gehoorzaam aan Uw eis, verkeren in Uw Kerkpaleis als gasten bij de ware levensader.

Opdat wij deuren sluiten voor de kwaden, die eigen donk're wegen gaan. Doch leer ook door Uw Woord verstaan dat Gij doorgrondt de reden onzer daden.

Want als Gij opent en wij willen sluiten, en trekken scheuren door Uw Kerk, dan schenden wij Uw heilig werk en staan als wachtters van Uw Huis er buiten.

Sept. '45.

J. L. J.

UIT DE SCHRIFT

Toledooth-openbaring in de ontmoeting van Abraham en Melchizedek.

I.

En Melchizedek, de Koning van Salem, bracht brood en wijn; deze nu was een priester van God, den Allerhoogste, en hij zegende hem, En hij (Abraham) gaf hem de tienden van alles.

Gen. 14:18, 19a, 20b.

Een feestmaal kan smakterijker dan een begravenis zijn; en de uitroeping van koninklijke eerbewijzen vermag soms diepere wonden te slaan dan een optocht van verwezenen ter dood. Wanneer voor ons gezicht de verhoudingen niet „kloppen", dan is een feestmaal een spijzig met tranenbrood en de inspectie van een eerewachter een gaan in boeien.

Zó'n feestmaal, en zó'n inspectie heeft Abraham, onze Vader, meeten beleven, toen hij, gekraust als overwinnaar, in de buurt van Salem werd geïteerd door Zijne Majesteit, den Koning, en Zijne Eminentie, den priester Melchizedek. Men riep van rechts en links: *Victorie*; en dronk Abrahams gezondheid. Maar hij zelf wist van God geslagen en overwonnen: vae victis, 't doet zeer, als 't heete woord er uit moet: Gij, God, zijt mij te sterk geweest.

Had men ons gevraagd, 't zwaarste uur in Abraham's leven aan te wijzen, we hadden meermalen, als Sören Kierkegaard, en ettelijke anderen, den vinger gelegd bij Genesis 22, daar gaat de vader bergopwaarts, om op bevel van God, zijn eigen zoon te slachten. Dat hem dit van God gevraagd kon worden! Wie onder hen, die

ler informatie aangaande Abraham alleen het verhaal van Genesis lezen, denkt eraan, dat feest onder den rook van Salem ook maar in *aanmerking* te laten komen, als 't er omgaat, Abrahams zware uren onderling te vergelijken?

Toch zullen we stil hebben te staan bij dat feestgedruisch bij Salem, en scherp op Abraham dienen te letten. Is Abraham de vader aller geloovigen, en zijn wij dus zijn *kindren*, welan, waar is dan zijn vaderlijke eere, dat wij zóó guw hem denken te peilen, dat wij in een ommekeer met hem gereed zijn: feest is feest, en begrafenis is begrafenis? Wat willen wij van dezen onzen gequalificeerden „Vader" weten, tenzij wij geloovig in zijn *strijd*, in zijn *strijd* ingeleefd zijn? Werkelijk *in-leven* in den tijd van den vader aller geloovigen mag slechts een *geloovend in-leven* zijn, niet een alleen maar eens *geloovig*. Dat is te zeggen: wij moeten in dat „in-leven" zeer bepaald telkens weer de daad verichten van het aannemen van God in zijn concreet tot ons komende Woord. Zijn Woord, ditmaal met name aangaande Abraham, dat maaksel Gods, altijd gequalificeerd door die zeer bepaalde plaats, die de Bondsgod hem toeveest in de geschiedenis van het verbond der genade.

De roeping Gods, tot Abraham eenmaal uitgegaan, en sindsdien steeds weer uitgaande, is niet maar een *aankwijzing* geweest van zijn toekomstige plaats in de geschiedenis van het genadeverbond, doch ook zeer bepaald een *kracht-dadig* brengen van Abraham op die plaats. Want Gods Woord doet altijd; nooit is het niet *kracht-dadig*. Het is *kracht-dadig* in verharding, maar ook in bekeering. Sprekt het in de aantoonende wijs, dan meteen in de gebiedende, en in den goddelijken optatiet: dat is de zegwij, die laat zien wat Hem behaagt. Zijn Woord doet altijd hetgeen Hem behaagt, en is *kracht-dadig* in datgeen, waartoe Hij het „zendt".

Willen wij dus als Abrahams *kindren*, onzen vader 't zóóals hij daar nabij Salem op de eereplaats aan tafel zit, „geestelijke onderscheiding", dan moeten wij niet alleen maar op de spandoeken letten, die de menschen op het feestterrein hebben aangebracht, met hun V-teeke, dewijl V is *Victorie*, maar dan hebben wij ons af te vragen, welke *kracht-dadige* en dus vorm-gevende, formeelende *openbaring* de Verbondsgod Abraham doet toekomen in aansluiting aan, en ter nadere verklaring en uitwerking van hetgeen reeds eerder Abraham van 's Heeren wege is gezegd. Wij zullen dan dien Vader van onzen vader zien, den Heere God zelf, die Abrahams „geest en ziel en lichaam" (1 Thess. 5:23) formeert en sinds bewaart, tot dienst aan de eerste komst, de eerste parousie, onzes Heeren Jezus Christus. De openbaring des HEEREN in de ontmoeting van Abraham en Melchizedek is immers in de allereerste plaats een toledooth-openbaring; zij ontdekt ons den zin van Genesis: *uit God zijn alle dingen*.

Openbaring? vraagt iemand. Openbaring van den HEERE, hier op dat overwinningsfeest? Maar daar wordt geen woord gezegd; geen hand schrijft, gelijk later in Belshazzar's paleis, vreemde letters aan den wand, en geen profet treedt op om een rede te houden. Geen droom, geen gezicht, geen verschijning, niets daarvan.

't is alles waar. Maar — er is tweedemaal openbaring. Er is een openbaring in woorden; en óók een openbaring in werken. Zó'n werk vinden wij hier, als God zelf de wegen van Abraham en van Melchizedek elkaar laat kruisen.

Niet maar als God, doch ook als Verbondsgod, als HEERE, is hier de Zender en Roeper van Abraham werkzaam. Het zevende hoofdstuk van den brief der Hebreërs, dat niemand voorbij mag gaan, die Abraham heden wil „verstaan", zegt ons dat rechtstreeks. Dat merkwaardige hoofdstuk *qualificeert* dan ook meteen de beide feestgangers van het oogenblik: Abraham en Melchizedek. Beiden immers worden daar betrokken op Jezus Christus, den Zoon Gods, die komende is, op weg naar de vleeschwording.

Wat Abraham betreft, die heet in Hebr. 7: aartsvader, patriarch. Hij is niet altijd aartsvaderlijk, niet immer patriarchaal, deze Abraham; ook hij is niet steeds op zijn plaats; hij moet, naar wij reeds opmerkten, op die plaats *gebracht* worden. Maar patriarch, aartsvader, dat is Abraham altijd.

Hij is vader van onzen Heere Jezus Christus, die uit zijn lendenen wil geboren worden, en die thans, naar zijn macht en autoriteit als Gods Eeuwige Zoon, zijn eigen vleeschelijken Vader kiest en formeert en bekwaamt tot dit hooge, en dus zeer bezwarende vaderschap.

En wat voorts Melchizedek aangaat, hem noemt de auteur van Hebr. 7 rechtstreeks: „type van den Zoon van God". Type, zeer bepaald van Gods Zoon in z'n menselijke en goddelijke natuur; het gaat hier immers om de *ambtelijke* positie van Melchizedek en van Christus; welnu — in de eenheid zijner twee naturen heeft de Persoon van Jezus Christus zijn drievoudig ambt opgenomen om het in alle eeuw, en in elke staat, dien hij voert te bedienen.

Zóó zijn ze dus te aan dienen, deze twee: Dit zijn dus hun praedicaten, althans in het Hof der hoven, hetwelk de festiviteiten van het hof van Salem heden dirigeert: de Vader van Christus, en de type van Christus; Abraham en Melchizedek.

Van deze beiden nu, en van hun contact spreekt God de Heilige Geest ons in het „historische" bijbelboek Genesis.

Dat boek Genesis is een echt *tendenz-boek*. Schrik van dit woord maar niet; de Geest Gods mag zulke boeken schrijven, want Hij alleen schrijft ze goed, den zin en de meening des Geestes „oor-spronkelijk" bepalende. „De tendenz van Genesis" is: God den HEERE te doen zien, gelijk deze de gevallen wereld in Christus Jezus gaat behouden langs den weg van het verbond der genade. Als Genesis verhaalt van zon, maan en sterren, geschapen door God, dan is het toch geen *kosmograpie*, die als zoodanig in dit verhaal bedoeld wordt. Neen, het in zichzelf volkomen betrouwbaar scheppingsbericht heeft slechts één doel: het haast zich van het verhaal omtrent het ontstaan van zon, maan en sterren, omtrent de wording van het heel-al, tot het bericht omtrent den *mensch*. Komt dan de mensch ter sprake, dan wordt ons

toch geen auteur het Worden d dan krlige doch dan en slangen

En zoo toe: strake kiezende uit dien S dat werel uit Abrah Ezra, ma mag; en h bewaard als volk straks de komende, nan het genade. H wording.

Wording eigenlijk t Het boek zijn tende het boek wordt, da dooth. Oo als: Genei vang, beg schiedenis

Dat o woordiger aandacht de onze l keur wort er een m, Eerst krij der kan h nauwt zie de toledo kaf en ko gerichte i de toledo liet vrou vervanger het mens treedt da en slange zondvloed Treedt at waereldro ook in zij De verbo voorbij: velen ter wiens gei roon Abt maagscha volk Israi in de afst den groot kan. Derh vandaar l van Teral men bizo geschiede Christus J tal, die dat was e Noach, nu En dan is De

„Zeven" dat wil he reus is Genesis v man aan Terah, al toledooth „zevende"

Geef Al twistbaar dooth, on toen hij l wekte, N worden.

Abraham nis van precies b Daar staa wijden ke boren uit van het Sem, Tera ook in G is het o Abraham blinkende de eerste son-maanheid, van Genesis v boorte ve dige prod gelooven schen) to paalt Uw Zoo oorde een Gene En alzo Geest, die daarmoe Gods eige denzen se geboorte, Ja, nog En de fei